

Harry Graham

Đêm trước lễ đính hôn

Dịch giả: Hoàng Ly

Sáu năm trước tôi được mời đến dự kỳ nghỉ cuối tuần tháng bảy tại nhà Sir Borwick Trout, nhà Ai Cập học trứ danh. Ông đang dùng khu nhà Balsam Friary trong mùa hè. Sir Borwick Trout, vợ ông - Lady Trout và cô con gái Julia tiếp rất nhiều khách ở đó suốt từ thứ bảy đến thứ hai.

Vào các mùa đông trước, Sir Borwick Trout ở bên Ai Cập, ông đã gom được tại đó một bộ sưu tập độc nhất vô nhị về bộ hung, ông sẽ đem nó ra khoe với khách khứa, chẳng cần đợi ai gợi ý xa xôi. Đến Balsam Friary đối với tôi có hai điều không thuận: bộ sưu tập bộ hung và việc khó lòng tránh mặt cô Julia trong hai ngày sống ở đó.

Hẳn là Julia đã đẹp lại có duyên. Mất một năm tôi mới có dịp bày tỏ cho nàng biết tôi nghĩ gì về nàng, chỉ để thấy nàng cười vào mũi và tuyên bố thẳng thừng rằng nàng yêu tôi quá nên không thể lấy tôi và từ rày tôi phải xem nàng như một cô em rất yêu quý.

Việc được mời đến Balsam Friary làm tôi ngạc nhiên và lúng túng: tôi sợ phải phơi tim ra để chịu giằng xé nữa, và giống như con bướm bắt ánh đèn, tôi biết tôi không thể tránh xa mãi khỏi ngọn lửa đầy hấp dẫn như thế.

Tóm lại, tôi đến Balsam Friary vào khoảng bảy giờ tối thứ bảy, và phát hiện cả một cử tọa đông đảo trong phòng khách lớn lát gỗ sồi.

Tôi đến làm không khí chùng xuống. Khách khứa nồng nhiệt đón nhận đề nghị của nhà chủ đưa họ về phòng. Lady Trout và Julia dẫn các bà trong lúc Sir Borwick tập hợp các ông.

- Biffin thân mến - Ông nói với tôi khi tất cả các khách mời khác đã được bố trí vào các phòng tương ứng - tôi hy vọng là anh không giận, vì ông anh vợ tôi, lão đại tá Wotherspoon đã đến bất ngờ và tôi phải lấy căn phòng của anh cho ông ta. Tôi đã xếp cho anh phòng của ông maitre d hôtel Munnings. Anh ở đây cũng rất được.

- Chắc chắn rồi, thưa ông.

Ông đưa tôi đến một căn phòng trần thấp và khá hiu quạnh ở tầng trệt.

- Cái gì đây thưa ông? - Tôi chỉ một cái tráp lợp vải cretonne lù lù trong một góc phòng.

- Không có gì, - ông bảo - một cái két đáy thôi.

Ông rút trong túi ra một chiếc chìa khoá và mở cái tráp.

- Két gì đây ông?

- Tôi cất bộ sưu tập bộ hung vào đó mỗi buổi tối, vợ tôi cũng giữ đồ nữ trang và chén đĩa bằng vàng trong đó. Nhưng anh đừng lo! Nếu anh nghi có kẻ trộm, anh có thể báo động. - Ông chỉ cho tôi sọt thùng lủng lẳng dọc lò sưởi và nói thêm - Cái chuông ở trên mái nhà ấy. Chỉ hai phút là cả làng có mặt.

- Chắc chắn là tôi chẳng cần đến nó.

- Cuối cùng, anh biết đấy, ta ăn tối lúc 8 giờ 30. Cà vạt đen bắt buộc, hẳn rồi. Cả một buổi tối thê thảm tôi nhìn Julia tán tỉnh quá lố với một anh chàng vệ binh vận sắc phục, và đến 11 giờ 30 tôi mới nhẹ lòng khi hai kẻ tách nhau ra.

- Anh sẽ thấy Ponto ở trong buồng. - Lady Trout bảo tôi - Con chó của Julia đấy. Chắc chắn anh sẽ thích nó.

- Ồ, cảm ơn bà... - tôi nói - Nhưng không cần phải thế!

- Chẳng ảnh hưởng đến ai đâu. Nó vẫn ngủ ở đây mà.

- Chúc anh ngủ ngon. - Julia nói với tôi, với nụ cười không hiểu nổi vẫn luôn làm tôi bối rối - Mong anh mơ những giấc mơ đẹp.

Tôi hình dung Ponto như một loại chó cảnh, nên khi bước vào phòng, tôi bắt

ngờ khi thấy một con berger Đức kék sù đang nằm trước lò sưởi. Tôi tiến lại gần, đầy tự tin, thì nó gừ lên giọng khàn khàn và nhe ra một hàm răng nhọn ở tình trạng hoàn hảo.

Tôi cảm thấy nó chơi không đúng luật, và hai bên dừng lại ở đấy. Tôi lên giường, tắt đèn chuẩn bị ngủ. Lập tức tôi biết rằng Ponto đứng lên và bắt đầu một vòng tuần tra. Rồi nó nhảy chồm lên một cách mềm mại và nặng nề rơi mình đè lên hai cẳng tôi. Nói cho đúng, tim tôi ngừng đập hẳn. Nhưng tôi sợ vô căn cứ. Rõ ràng nó mang đầy ý đồ thân thiện, và sau khi thô bạo đẩy tôi ép vào tường, nó nằm ngủ thoải mái.

Khoảng một giờ sau, tôi chìm được vào một trạng thái hôn mê chốc chốc lại giật thót, và bỗng tôi nhận thấy Ponto tỉnh giấc. Tôi nghe nó gằm gừ và có ai gõ cửa. Julia tay cầm nến xuất hiện trên ngưỡng cửa. Nàng mặc một chiếc áo khoác dài kiểu Tàu bằng gấm, chân đi giày ngủ lót da lông thú, và tôi trông thấy ngay trên mắt cá chân nàng thò ra gấu quần ngủ bằng lụa hồng. Lần thứ hai trong đêm tim tôi ngừng đập. Nhưng lần này vì sung sướng.

- Ông Munnings... - Nàng áp úng.

Rồi nàng trông thấy tôi và khẽ kêu lên một tiếng.

- Ô, anh Percy!... Ông Munnings đâu rồi?

- Ông ấy qua nhà để xe ngủ. - Tôi đáp - Tôi có thể giúp cô việc gì?

- Có một con dơi! - Nàng bảo -... trong phòng tôi. Nó bay, mà như thế tôi không ngủ được, tôi muốn nhờ ông Munnings đuổi nó đi giúp tôi. Xin lỗi đã làm anh thức giấc.

- Tôi lại thích được thức giấc. - Tôi nói - Và cái gì ông Munnings làm được thì tôi cũng làm được.

- Anh tử tế quá!

Chúng tôi đi theo nhiều đoạn hành lang tối mò mới đến phòng nàng ở tận đầu bên kia nhà. Chẳng thấy dấu vết con dơi đâu cả.

- Chắc nghe thấy tiếng mình, nó trốn mất rồi. - Julia bảo.

- Con Ponto sẽ tìm được nó.

Nhưng Ponto chẳng bận tâm mấy đến việc săn dơi, nó mãi uống trong bình nước của Julia.

- Chắc chắn nó ở bên trên cái tủ, - Julia nói - và tắt đèn một cái là nó bắt đầu ngay.

- Thế thì mình cứ tắt đèn và đứng im một lúc, - tôi bảo - rồi đột ngột mở cửa. Nó sẽ bay đi. Trong một quyển sách có nói thế.

Chúng tôi tắt đèn và đợi nửa phút trong sự im lặng căng thẳng. Rồi tôi nắm lấy quả đấm cửa, vặn một vòng và đột ngột mở. Trong khuôn cửa hiện ra một người đàn ông béo lùn râu rậm trạc 50 tuổi, tay cầm đèn bão. Nhìn thấy tôi, mặt ông hiện lên vẻ sững sờ hết mức. Tôi phải nói rằng tình thế đòi hỏi vài điều làm sáng tỏ.

- Đây là ông gác đêm. - Julia nói - Chào ông Barber... Tốt đẹp cả chứ ông?

- Chào cô. - Barber lau nhàu.

- Ông Biffin giúp tôi đuổi một con dơi ra khỏi phòng. - nàng giải thích - Ông không gặp con nào à?

- Không, thưa cô. Tôi không thấy dơi.

- Thế thì chắc nó bay ra đằng cửa sổ.

- Vâng, thưa cô.

- Barber sẽ đưa anh về phòng. - Nàng quay lại nói với tôi.

- Chúc ngủ ngon. - Tôi nói - Cô giữ Ponto lại, nó ở với cô tốt hơn.

Tôi im lặng đi theo Barber đến tận phòng. Thái độ của lão khiến tôi tin là theo quan điểm của lão, xử sự của tôi có điều gì đó không bình thường, và tôi suýt dúi cho lão một khoản chè nước để lão im đi cho, nhưng cuối cùng tôi lại đổi ý.

Lên giường một cái là tôi ngủ ngay và giữa lúc đang mơ một giấc mơ cực kỳ

rực rỡ, trong mơ tôi cứu Julia khỏi móng vuốt một con thần lằn bay thời tiền sử to đùng, thì tôi giật mình tỉnh dậy.

- Vào đi! - Tôi nói có phần cáu kỉnh, vì trong giấc mơ Julia sắp nhào vào lòng tôi.

Nhưng vừa trông thấy cái dáng yêu kiều đang đứng ngay trước mặt, tôi khó mà nén được một tiếng kêu vui mừng.

- Lại tôi nữa. - Julia nói với nụ cười xin lỗi. Con dơi thánh vật ấy lại trở lại.

- Cô chắc chứ? - tôi hỏi - Tôi muốn nói cô có chắc đó là một con hay một con khác giống nó... Tất cả lũ dơi đều có vẻ bà con với nhau, và nếu không quan sát chúng thật gần...

- Tôi không biết, - nàng ngắt lời - nhưng có một con dơi trong phòng tôi và tôi...

Lại một lần nữa trong đêm nay, bỗng Julia không hề có dấu vết loài dơi.

- Thế thì kỳ lạ thật. - Julia nói - Nhất định nó phải ở đâu đây...

- Cách ấy mình đã thành công một lần. - tôi bảo - Ta làm lại.

Bóng tối được tạo ra. Có thật tôi nghe thấy tiếng cánh đập khe khẽ chẳng?

Nhanh như chớp tôi vớ lấy nắm đấm, tôi quay, tôi kéo và ngã nhào xuống đất, quả đấm trong tay tôi. Cánh cửa vẫn đóng trơ trơ.

- Anh làm cái gì vậy? - Julia hỏi.

- Quả đấm cửa tụt ra rồi.

- Thế thì tra nó lại!

Tôi loay hoay trong bóng đêm, và khi bật đèn lên tôi thấy mình đã đẩy cái chốt vuông vào sâu quá, không thể lôi ra được nữa.

- Tôi không thể mở được cửa nữa rồi. - Tôi nói.

- Tuy nhiên anh không thể ở đây qua đêm được. - Nàng bảo.

- Tôi không hề muốn ở! - Tôi bảo, rồi tôi nhận ra nói thế thì tàn tệ quá - Tôi muốn nói là tôi biết không thể làm thế được!

Chúng tôi loay hoay tìm cách chiến thắng cánh cửa quý sứ ấy bằng những cái móc giày ống, cái xỏ giày tây, và cái gì có trời biết, nhưng rồi cũng phải khuất phục số mệnh.

- Cô lên giường đi không cô cảm lạnh đấy. - tôi bảo - Tôi sẽ nằm trong ghế bành.

Lúc ấy chắc độ 3 giờ sáng. Tình thế không có gì là thoải mái nhưng tôi ráng lên dây cót cho mình bằng cách tưởng tượng mình là một Hiệp sĩ bàn tròn cảnh vệ trong một đêm! Chiếc ghế bành kêu răng rắc mỗi khi tôi khẽ động dậy và tôi buộc phải giữ hoàn toàn bất động để khỏi làm bạn gái tôi thức giấc. Vậy mà cũng vô ích, vì nàng đâu có ngủ. Tôi nghe nàng nói: “Ồ không! Tôi xin anh, hãy ngoan nào” rồi “À, hoá ra là mày, Ponto!”. Con chó vừa leo lên giường nàng. Sự làm lẫn của nàng quả thật có gây cho tôi một chút xiu gì đó, nhưng tôi cứ ngậm tằm.

Dẫu sao sau đó một tý hơi thở đều đều của nàng cho tôi hay nàng đã tìm được giấc ngủ trong khi tôi cứ tìm kiếm nó một cách vô vọng. Thì đột nhiên một tiếng nổ đùng đục lôi tôi ra khỏi cơn đờ đẫn. Trong ánh sáng rạng đông tôi thấy hai mắt Julia mở ra.

- Có gì đấy?

- Một tiếng súng. - Tôi giải thích.

- Kẻ săn trộm đấy thôi - nàng bảo - Anh đừng ngại.

- Còn hai giờ nữa thì người nhà đem trà lên cho tôi. - Julia nói - Anh sẽ núp đằng sau cánh cửa và chuồn đi khi Marie quay lưng lại.

Mặc dù tôi sợ, kế hoạch đã trôi chảy một cách kỳ diệu. Tôi về đến trước cửa phòng mình mà không gặp một ai. Lúc mở cửa, tôi thấy căn phòng như đã bị một trận bão tàn phá. Bàn ghế đổ chổng kèn, những thứ trong các ngăn kéo nằm một đồng, và điều quá quái nữa, cánh cửa két sắt mở toang mà két thì trống rỗng. Rõ ràng kẻ trộm đã đặt thuốc nổ phá két - tiếng nổ tôi đã

nghe thấy - và lợi dụng tôi không có mặt đã cuỗm đi đồ nữ trang của bà chủ nhà và những con bọ hung mà Sir Borwick đã đầu tư vào đó nửa đời người. Sau khi xem xét tình hình theo mọi góc cạnh, tôi thấy phải nói hết với Sir Borwick. Tôi biết cái giá trị mà ông xác định cho con gái ông cũng như cho bộ sưu tập bọ hung của ông, và tôi tiên liệu một thời điểm khó khăn. Mỗi bước đi đến gần phía buồng ông, tôi lại cảm thấy một khoảng hẫng dâng lên trong bụng.

Tôi gõ cửa, không nghe đáp, bèn bước vào. Sir Borwick đang cạo râu.

- Có chuyện gì thế anh? - Ông quay lại hỏi.

- Một vụ trộm nho nhỏ... - Tôi giải thích.

- Trộm? Ở đâu? Bao giờ? Anh nói sao?

- Trong phòng tôi.

- Cái kết?

- Vâng, cái kết.

Lady Trout bước vào.

- Báu vật của tôi! - Bà kêu lên đau đớn.

- Bọ hung của tôi! - Sir Borwick rống lên và lao ra cửa.

Một nhóm người tò mò gồm hai bà hầu phòng, ông Barber và ông Munnings léo nhéo trước cửa phòng tôi. Sir Borwick gạt họ ra và đi qua.

- Điện thoại cho cảnh sát! - Ông hạ lệnh cho Munnings, ông này tuân lệnh đi ngay.

- Làm sao lại xảy ra chuyện này? - Sir Borwick quay sang Barber tiếp tục hỏi.

- Thưa ông, tôi không biết. Có lẽ vị này (ông ta chỉ tôi) có thể cho ta hay một cái gì đó.

- Chắc chắn... Tất nhiên... tôi... ờ... ờ...

- Sao? - Ông chủ nhà hỏi tôi - Tôi nghĩ là anh ngủ ở đây chứ?

- Tôi không hề chớp mắt. - Tôi nói.
 - Anh giữ phòng này mà?
 - Về nguyên tắc thì thế.
 - Thế thì anh nói đi! Chúng nó làm sao vào phòng?
 - Thực ra thì tôi không ở đó.
 - Không ở đó?
 - Thế Ponto? - Lady Trout hỏi.
 - Nó cũng ngủ ở ngoài. - Tôi đáp.
 - Thế đó, chó bảo vệ của bà! - Sir Borwick than.
 - Nó chỉ là chó săn nhỏ của trang trại thôi. - Lady Trout bảo - Thứ sáu vừa rồi, Ponto đã có vẻ rất chú ý...
 - Ponto chẳng ra gì. - Sir Borwick nói - Tôi phải hiểu rằng, - ông tiếp tục với ánh mắt khó chịu - rằng đêm qua anh đã không ở trong phòng ngủ của mình?
 - Không... - tôi đáp - Tôi muốn nói là vâng... có nghĩa là... Vâng, đó chính là điều ông cần phải hiểu...
- Ông chủ nhà quay lại:
- Đi làm công việc đi. - Ông bảo các bà hầu phòng - Còn ông, Barber, ông đợi tôi ngoài kia. Tôi sẽ gặp ông sau.
- Mình tôi còn lại với ông bà chủ nhà.
- Bây giờ, anh bạn trẻ của tôi, - Sir Borwick nói với tôi - tôi sẽ rất biết ơn anh nếu anh cho tôi biết anh đã làm gì đêm qua.
 - Tôi đuối dơi.
 - Đừng cho là tôi ngốc, thưa ông. Tức là ông đã qua đêm trong phòng một ai khác?
 - Ờ... ờ... cứ cho là thế.
 - Maria, - Sir Borwick nói với vợ - có thể để hai chúng tôi với nhau thì hơn...

- Tôi muốn ở lại. - Lady Trout nói. Tôi thấy bà có vẻ rụt rè một cách khác thường.

Ông quay sang tôi:

- Tôi không phí nước bọt để cho ông hay tôi coi ông như một thằng ranh đểu. Có chuyến tàu 10 giờ 35 đi London. Ông sẽ được đưa ra ga bằng xe tải.

- Xe tải! - Tôi phản đối.

Ông ngắt lời tôi bằng một cái nhìn:

- Ông hãy coi là có phúc vì tôi không bắt ông đi bộ ra ga. Nhưng trước khi đi, tôi yêu cầu ông cho tôi biết ông đã chung đụng với ai?

- Tôi từ chối. - Tôi nói - Một người đàn ông trọng danh dự...

- Một người đàn ông trọng danh dự? Ôi chao! - Sir Borwick kêu lên, ông phác một cử chỉ xua đi sự phản đối của bà vợ.

- Nói tôi nghe tên cô ả đó - Ông nói oang oang - tôi sẽ tống nó ra khỏi nhà!

- Không thể là Lady Earthennell, - Bà vợ xen vào - cũng không thể là bà Cheape tội nghiệp, hoặc Alice Glawn.

- Alice? Tại sao không, Maria?

- Cô ấy còn tang mẹ.

- Thế thì chỉ còn con gái mình. - Lady Trout nói.

- Bà không muốn nói...

Sir Borwick chồm lên tôi như một con hổ:

- Nếu tôi tin là có thể xảy ra một chuyện tương tự dưới mái nhà của tôi, hã, thưa ông, tôi sẽ buộc ông phải cưới nó ngay lập tức!

Chắc chắn chưa từng có yêu cầu nào lại cấp thiết đến thế trong suy nghĩ của Sir Borwick cũng như dịu ngọt đến thế đối với trái tim tôi. Và như vậy, vài tuần sau đó, tôi dắt tay vào phòng tân hôn nàng Julia, người con gái trong mộng của tôi.